

[Udenrigsministeren.]

er følelsesmæssigt stærkt præget af det, der sker, kan blive fristet til at fremstille den som.

Hölge (FP):

Jeg må indrømme, at for mig at se ligger sagen således, at vi taler om to suveræne stater, hvor det i hvert fald ikke er Danmarks opgave at blande sig i deres indre forhold. Jeg kan kun beklage, at man fra udenrigsministerens side tager det standpunkt, at man ikke vil være med til at fordømme, at den ene suveræne nation fører krig på den anden suveræne nations territorium.

Til slut skal jeg blot lige spørge udenrigsministeren, om der er nogen mulighed for fra Nordvietnams side at få en garanti i en eller anden form for, at den hjælp, der stilles til rådighed fra den danske nations side, ikke under nogen form vil blive brugt i krigsmæssig henseende.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Det er da givet, at hvis man ikke er interesseret i at lægge gift for vores samarbejde med udviklingslande i almindelighed — det er jeg ikke interesseret i, og jeg tror i og for sig ikke, der er nogen i denne sal, der er interesseret i det, selv ikke dem, der er nødig vil være med til at bidrage så meget, som vi bidrager nu — så må det være en meget vigtig forpligtelse for enhver regering at sørge for, at midlerne ikke bliver brugt på den måde, som hr. Hölge sagde, og det er jo det, vi forsøger med alle til rådighed stående midler at sikre os.

Så blev der sagt, at jeg ikke ville være med til at fordømme. Jeg sagde, at jeg fordømte erhvervelse af territorier ved vold, og det må jeg have lov at sige, for det er ikke så forfærdelig mange år siden, det, tv bragte, var ulykkerne i Nordvietnam fra bombardementer og fra aggressioner og andet, og da beklagede vi også dér, at sådanne midler blev taget i brug. Man må ikke helt lade sig bestemme af den situation, vi står i lige i dette øjeblik.

Så må man jo endelig sige, at i Parisaftalerne, som hr. Hölge henviste til, er det utrykkeligt fastslået, at der ikke er tale om to suveræne stater, og at linjen ikke må opfattes som en skillelinje. Der skulle holdes frie

valg i 1956. De blev desværre aldrig holdt, og det er jo ikke blevet bestridt, at det ikke mindst var Saigons ansvar, at disse valg ikke blev afholdt.

Jeg skal ikke forsøge at dømme mellem parterne, men man kan vel nok sige, at ligesom det er klart, at Nordvietnam har overtrådt Parisaftalerne i militær henseende, er det helt åbenbart, at Sydvietnam ikke har opfyldt de politiske dele af dem, og dér ligger måske også noget af baggrunden for det, vi desværre oplever i disse dage.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Ingomar Petersen (RV)* til arbejdsministeren (17. marts 1975):

„Vil ministeren sørge for, at der fortsat er midler til rådighed til beskæftigelsesarbejder, så beskæftigelsesforanstaltningerne ikke stoppes pr. 1. april, fordi bevillingerne er opbrugte, og nye bevillinger for finansåret 1975-76 ikke er stillet i udsigt?“

(Spm. nr. 45).

Begrundelse.

Mange steder i landet er beskæftigelsesarbejder stoppet eller bliver stoppet, fordi de bevilgede midler er opbrugte, og nye bevillinger til brug efter 1. april ikke er stillet til rådighed. Mange unge og langvarigt arbejdsløse, der var skabt beskæftigelse til gennem de specielle bevillinger til igangsættelse af særlige beskæftigelsesforanstaltninger, må nu vende tilbage til ledigheden. For mange betyder det, at de samtidig vender tilbage til at hente understøttelse på landets socialkontorer.

Det er en helt uholdbar situation, at en så uforståelig bevillingsmæssig praksis skal være medvirkende til at sætte beskæftigelsesarbejder i stå og sende endnu flere ud i arbejdsløshed.

Ministerens må kunne finde en løsning, så den situation undgås ved overgangen fra et finansår til et andet.

Arbejdsminister *Erling Dinesens* svar (20. marts 1975):

På finanslovforslaget for finansåret 1975-76 er der optaget en bevilling til statstilskud